

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3292/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2271/20 од 16.09.2020. године, у седници већа одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2271/20 од 16.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2271/20 од 16.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1751/2018 од 23.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име додатка на плату по основу приправности за период од 27.03.2014. године до 27.03.2017. године, исплати износ од 132.350,00 динара (од чега 84.437,25 динара на име главнице и 47.912,75 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног износа па до дана вештачења), као и законску затезну камату на износ главнице од 84.437,25 динара почев од 01.03.2020. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнада трошкова рада и боравка на терену – теренски додаток за период од 27.03.2014. до 27.03.2017. године, исплати износ од 15.621,90 динара (од чега 10.033,73 динара на име главнице и 5.588,17 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног износа па до дана вештачења), као и законску затезну камату на износ главнице од 10.033,73 динара, почев од 01.03.2020. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 139.360,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2271/20 од 16.09.2020. године, одбијена је жалба тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1751/2018 од 23.06.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата додатка на плату по основу приправности као и по основу теренског додатка, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев тужиоца основан. О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, да приправност као посебан облик рада ван радног времена у ком запослени мора бити стално доступан да би, ако настане потреба, извршио неку неодложну интервенцију, а што у знатној мери ограничава слободу кретања запосленог, те се за овај статус запосленима додељује одређена надокнада, јер такав запослени у сваком моменту може бити позван на рад, као и накнаду по основу теренског додатка обзиром да је тужилац у спорном периоду био упућиван на теренски рад у копнену зону безбедности на југу Србије у општинама Прешево, Бујановац, Медвеђа и др, који подразумева рад под већим степеном оптерећења на психофизичке и радне способности који су последица обављања послова у специфичним подручјима, а да је тужилац након завршеног радног времена у трајању од осам часова редовног дежурства, био у обавези приправности наредних 16 сати у току дана и ноћи, због чега му припада право на накнаду по овим основима. Сходно томе, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 28.03.2017. године, а вредност предмета спора означена је у износу од 100.000,00 динара. Поднеском тужиоца од 19.05.2020.године тужба је преиначена тако што је тужбени захтев увећан на износ од 147.971,00 динара о чему је одлучено првостепеном пресудом од 23.06.2020. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијанег дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић